

Kleur bekennen: *couleur locale*

Louk de la Rive Box*

Het gaat om kleur bekennen en wel: lokale kleur.

In het spel van lokale democratie heeft elke speler een eigen rol. De burger is de eerst betrokkene, het raadslid de eerst verantwoordelijke en het bestuurslid de eerst aanspreekbare op beleid en de uitvoering daarvan. De kleur van een brug mag me als burger bezighouden, het is echter geen zaak van de Raad, maar van het Bestuur. Waarom dan toch inspreken bij een raadscommissie en pleiten voor handhaving van de huidige kleurstelling?

Het gaat immers om een ander soort kleur. Over kleur bekennen en *couleur locale* herkennen. Heeft het Bestuur, in de persoon van de Wethouder, die lokale kleur herkend en erkend? Dat is de vraag.

Mijn echtgenote en ik kwamen jaren geleden naar Leiden omdat het een jonge stad is in een oud jasje. Jong betekent: toekomst. Oud jasje is: waardering voor dat wat vorige generaties ons nalieten. Wij genieten van dat oude jasje aan het Galgewater: de vrachtschuiten, de molen, de brug. Ze hebben één ding gemeen: ze verwijzen naar toen, in kleuren van nu. De verf erop is van nu en voldoet aan alle eisen van onze tijd. Dank aan de eigenaren van de schuiten die ze zo goed onderhouden, aan de beheerders van de molen en aan de Gemeente Leiden die de brug zo mooi herstelde.

Het blijven dus actuele herinneringen - aan toen; in een oud jasje - van nu. Daar zit spanning in en de vraag is hoe je als bestuurder daarmee omgaat. Het is de spanning die hoort bij het beheer van cultureel erfgoed: herinnering aan toen - onderhoud voor nu.

Het Gemeentebestuur heeft daarom aan Erfgoed Leiden en Omstreken terecht gevraagd welke kleur het jasje van de Rembrandtbrug moest krijgen. Als overtuigd lid van de Vereniging Oud Leiden las ik het artikel daarover in ons verenigingsblad.

Er was flink werk gemaakt van de vraag, maar het antwoord moest gepast terughoudend blijven. Er bleek slechts één mogelijke aanwijzing in een factuur te bestaan, die de toenmalige brug en een bouwsel in de buurt betrof. De kleur zelf kon niet worden gestaafd aan de hand van schilderijen of kleurprenten. De historicus van Erfgoed Leiden wilde het bestuur van de Gemeente Leiden wel een handreiking doen, maar die bleef uiterst beperkt.

De bestuurder zit dus met een probleem. Hij vroeg een deskundig advies en kreeg een terughoudend antwoord. Dan past voorzichtigheid en een stapje terug. Dan is het tijd om je af te vragen hoe betrokkenen over de zaak denken. Hoe zij de *couleur locale* ervaren van hun omgeving. Het is tijd voor inspraak.

Die inspraak heeft niet of nauwelijks plaatsgevonden. De wethouder is niet bereid tot overleg met de buurt over een zogenaamde 'historische kleurstelling' van een brug die in zijn woorden 'geen monument' is. In onze lokale democratie speelt elk zijn rol: de bestuurder bestuurt, de burger beleeft en de raad vormt de schakel er tussen. Als burger vraag ik de Raad om er tussen te komen. Om te erkennen dat het deskundig advies gepaste terughoudendheid vergt en de huidige kleurstelling gehandhaafd blijft, dan wel de lokale kleurstelling van Morspoort en Stadstimmerwerkplaats volgt. Met andere woorden: om kleur te bekennen en te luisteren naar wat andere betrokkenen vinden.

Vandaar: ik vraag u als leden van de Raadscommissie Stedelijke Ontwikkeling om een behoorlijke inspraakmogelijkheid over een zaak die de *couleur locale* betreft. Zo speelt elk zijn rol. Zo bekennt u kleur. Lokale kleur.

* Louk de la Rive Box is bewoner aan het Galgewater te Leiden en schreef dit stuk ter gelegenheid van inspraak bij de vergadering van de Commissie Stedelijke Ontwikkeling op 14-12-2017. Hij was medeoprichter en voorzitter van het *Cultural Emergency Response* een instelling voor behoud van cultureel erfgoed.